

ærede Forslagsstiller; hvis det ikke er Tilfældet, ser jeg ikke rettere, end at der ubetinget ikke ved Vedtagelsen af Lovforslaget af 10de Marts 1861 var et solidere finansielt Grundlag til Stede, end der er for Diebliffet. Naar vi dernæst vende os til den næste store Gruppe af Jernbaneanlæg, som blev bestemt ved Lov af 1868, tror jeg, det er lige frem givet, at det finansielle Grundlag den Gang var langt, langt svagere, end den er i dette Diebliff, og jeg veed altsaa ikke ret, hvortil det ærede Medlem har sigtet. Skulde det have været det, at det ærede Medlem mener, at ogsaa denne Sag, ogsaa Spørgsmaalet om Anlæg af Statsjernbaner skal udsættes, indtil man har fundet et andet Skattegrundlag her i Landet, vilde der blive Mening i Talem; men jeg tror nok, at man da tør sige om denne Sag, at den i Ordets egentligste Forstand, efter al menneskelig Sandsynlighed vil komme til at vente længe paa sin Afgjørelse. Skulde det i Virkeligheden være Meningen, at man ikke alene skulde udsætte de nødvendige Forsvarsforanstaltninger for Landet, indtil man kunde enes om et nyt Grundlag, men at man ogsaa vilde udsætte Gjennemførelsen af et nyt produktivt Anlæg i Landet, indtil man kunde enes om et saadant nyt Skattegrundlag, saa forekommer det mig rigtig nok, at Udsigten baade til det One og til det Andet er noget fjern, og jeg vil da ogsaa fuldt udtale, at hele Udgangspunktet for denne Betragtning er mig fuldstændig uforstaaelig. Forholdet er jo i Virkeligheden det, at Medlemmerne til Udsørelsen af disse nyttige Foranstaltninger ere til Stede, og at Erkjendelsen om det hensigtsmæssige i at stride til Udsørelsen ogsaa er tilstede. En saadan Grund til Udsættelse som den, at man først skulde være enig om et nyt Grundlag for hele vort Skattesystem, er og bliver mig uforstaaelig. Det ærede Medlem har ikke udtalt sig i saa Henseende, men jeg har kun for mit eget Vedkommende søgt en mulig Forklaring af det mig ellers uforklarlige Udtryk, som den ærede Forslagsstiller brugte, at vi savnede et tilstrækkelig fast finansielt Grundlag til nu at vedtage en betydelig Udvidelse af vort Jernbaneanlæg. — Dernæst angav den ærede Forslagsstiller en anden Grund til, at Forslaget efter hans Mening burde vises tilbage til Udvalget, nemlig at Uoverensstemmelsen mellem dette Thing og Regjeringen gjorde dette Diebliff ugunstigt til Vedtagelse af saa vidt gaaende Bestemmelser om Jernbaneanlæg. Jeg beklager, at Tidenden ikke foreligger, og jeg kan altsaa ikke citere, hvad det ærede Medlem udtalte, men jeg kan kun sige, at dette var min Opfattelse af, hvad han udtalte, som jeg derefter noterede. Jeg forstaa nu ikke ret, hvad en Tilbagevisning til Udvalget har at gøre med denne Sag. Jeg vilde kunne forstaa, om det ærede Medlem efter sit Standpunkt og sin Betragtning havde foreslaaet hele Sagen slaaet ihjel, men jeg kan egentlig ikke forstaa, hvad en

Tilbagevisning til Udvalget har at gøre med Spørgsmaalet om Uoverensstemmelse med Regjeringen. Det kan dog neppe være Jernbaneudvalgets særlige Opgave nærmere at granske og undersøge Bestaffenheden af Forholdet mellem dette Thing og Regjeringen. Skulde det ærede Medlems Mening være Flertallets Mening i dette Thing, at ogsaa saadanne Sager som Spørgsmaal om Anlæg af Jernbaner skulde høves op i Rang med storpolitiske Spørgsmaal, og altsaa skulde afgjøres, eftersom Flertallet har Tillid eller ikke Tillid til, er i Uoverensstemmelse eller i Uoverensstemmelse med Regjeringen, vilde jeg meget beklage dette Standpunkt for Landets Skyld og for selve Sagens Skyld; men min Sympathi for Flertallet i dette Thing gaar jo ikke saa vidt, at jeg ogsaa vilde beklage det for dets egen Skyld. Den ærede Forslagsstiller angav fremdeles, at Fastsættelsen af en saa betydelig Udvidelse af Landets Jernbaneanlæg — jeg veed ikke, om man kan bruge det Udtryk, en Fuldstændiggjørelse, i alt Fald en foreløbig Fuldstændiggjørelse af Jernbaneanettet her i Landet — rettest burde træffes samtidig med, at man var kommen paa det Rene med Spørgsmaalet om Overtagelsen af de private Baner, særlig dem her paa Sjælland. Jeg skal minde om, at det først er i Aaret 1900, at vi komme til denne Afgjørelse, og dersom altsaa Fastsættelsen af Udvidelsen af Statsjernbaneanettet her i Landet skal vente, indtil vi faae den Sag afgjort, tror jeg nok, at min høitærede Kollegas Udtalelse igaar om, at Sagen vilde være udsat paa lang Tid, i Ordets egentligste Forstand bliver rigtig, idet Sagen da bliver udsat indtil i næste Aarhundrede. Jeg veed nu ikke, om det ærede Medlem har tænkt sig Muligheden af, forinden den i Loven fastsatte Indløsningsfrist, at søge de sjællandske Jernbaner overdragne til Staten. Det er muligt; men det ærede Medlem veed vistnok, at der, foruden andre Banfeligheder, som vel kunde møde for Gjennemførelsen deraf, ogsaa er en Banfelighed — jeg noterer det kun som en Banfelighed, ikke som en Umulighed — og det er den, at det er overmaade tvivlsomt, om det sjællandske Selskabs Generalforsamling kan vedtage en saadan Overdragelse til Staten, eller om der ikke dertil hører en Samstemning fra hver enkelt Aktionær i Selskabet. Det er et juridisk Spørgsmaal, paa hvis Drøftelse jeg ikke finder, der er nogen særlig Anledning til at komme ind her, men jeg vil kun angive det lige overfor det ærede Medlem og maaste flere Medlemmer, som nære Forventning eller Dnske om, at en saadan Overtagelse af det sjællandske Selskabs Baner snart maatte finde Sted. Jeg ønsker kun at notere, at det ingenlunde er givet, at det staar i Selskabets egen Magt at overdrage disse Baner til Staten. — Naar man nu blot vil holde sig til disse tre af den ærede Forslagsstiller angivne Grunde — han nævnte en hel Del flere — nem-